

af Befalingsmændene har været hensynsløs overfor ham; tværtimod, man faar snarere det Indtryk, at der er vist for stor Imødekommenhed overfor Manden. Dette kan ikke affærdiges med en flot Bemærkning som den, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen fremkom med, at hver Gang der afæskes Befalingsmænd saadanne Erklæringer, faar man altid Erklæringer, der gaar i denne Retning. Denne Udtalelse tyder paa, at det ærede Medlem tror, disse Befalingsmænd lyver. Det tror jeg ikke, de gør. De Erklæringer, der afgives, afgives under Ansvar, og der foreligger ikke det mindste, der kan vække Mistanke om, at der er noget urigtigt i de Fremstillinger, der her er givne. Chefen for 1ste Bataillon ved Sønderjydske Kommando er jo helt udenforstaaende, han har kun at undersøge Forholdene, som de foreligger. Dette har han gjort, og hans Indberetning derved maa staa til Troende. Det forekommer mig derfor, at der for mig ikke er noget videre at undersøge.

Har Lægen her i København undladt at give Manden en Sygeseddel med til Aabenraalægen — et Forhold jeg, som sagt, skal lade undersøge —, forekommer det mig, at han har gjort sig skyldig i en Forsømmelighed. Men der er efter min Formening ingen Anledning til, paa Grundlag af hvad her er forefaldet, at rejse en Bevægelse og udtale sig harmdirrende mod Hæren; det er aabenbart Meningen at benytte det skete til at slaa til Lyd for Raabet om en Afrustning. (Afbrydelse: Ja). Det er jeg slet ikke i Tvivl om; det er derfor, man laver et stort Spektakelnummer ud af denne Sag. Jeg har nu paa den Foranledning, her er givet, meddelt Tinget mine Oplysninger; jeg vilde ellers have offentliggjort dem gennem Pressen. Jeg har ikke gjort mig skyldig i nogen Forsømmelse i denne Sag. Det første, jeg gjorde, da jeg saa disse Angreb, var at søge at faa Rede paa, hvorledes denne Sag laa, og den ligger saaledes, som jeg her har nævnt.

L. Rasmussen: Det er ikke rigtigt, naar Forsvarsministeren siger, at jeg har erklæret, at de Oplysninger, der foreligger i denne Sag, er urigtige. Jeg har kun sagt, at naar man afæsker Befalingsmænd Erklæringer, vil man altid faa saadanne Forklæringer, som stiller Befalingsmændenes Optræden i den bedste Belysning. Det, jeg har fremdraget, er de Breve, den paagældende Mand, har sendt hjem til sine Forældre. Hvis den højtærede Forsvarsminister virkelig vil være med til at værne

om de menige, var der Grund til at undersøge disse Breve og til at afæske Kammeraterne en Udtalelse om deres Syn paa den Behandling, den paagældende har faaet. Jeg har ikke sagt, at han har faaet en daarlig Behandling dernede, men jeg henstiller til Ministeren at undersøge Forholdet; de Erklæringer, Ministeren her oplæste, harmonerer nemlig ikke med de Breve, den paagældende Mand sendte hjem under sit Ophold i Sønderjylland. Manden selv er død, men hans Breve vil kunne danne Grundlaget for en Undersøgelse af, hvorledes hans Kammerater ser paa Forholdene. Saa vidt mig bekendt, er der ikke nogen af dem, der har udtalt sig om Sagen.

Stilling: Den højtærede Forsvarsminister har erklæret, at han vilde lade undersøge, om Dr. Osier har givet Jørgensen en Sygeseddel med til Aabenraa. Udover dette vil han ikke foretage nogen Undersøgelse. Men hvorfor vil den højtærede Forsvarsminister ikke det, naar han selv for et Øjeblik siden har erklæret, at han ikke finder, at Dr. Osier har handlet rigtigt? Hvorfor vil Forsvarsministeren saa ikke gaa videre? Forsvarsministeren maa jo mene, at Dr. Osier har gjort sig skyldig i Pligtforsømmelse og Efterladenhed, og at det har kostet et Menneske Livet. Tror Forsvarsministeren, at han ved den Maade, han stiller sig, skaber Tillid til Hæren i Befolkningen, saa tror han fejl. Hæren er bedst tjent med, at alle Forhold bliver lagt klart frem for Befolkningens Øjne, og at de, hvis Skyld bliver konstateret, bliver straffet. Forsvarsministeren ved meget vel, at en meget stor Del af Danmarks Befolkning nærer en dyb Mistilid til Hæren, og denne Mistilid uddybes yderligere ved den lette Maade, hvorpaa Forsvarsministeren tager denne meget alvorlige Sag.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Jeg tager det høje Ting til Vidne paa, at jeg ikke har taget letærdigt paa denne Sag. Jeg har givet nøjagtig Oplysning om, hvad jeg har faaet ud af Undersøgelsen, som er anstillet paa min Foranledning; og naar det ærede Medlem her siger, at der er sket Efterladenhed fra Dr. Osiers Side, som har kostet en ung Mand Livet, er det en dristig Paastand. Hvor ved det ærede Medlem, om denne Mand vilde have levet, hvis han straks var blevet lagt ind paa Sygehuset i København? Det er konstateret, at han lider af en indvendig